

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/176/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7211212513
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7211212513.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobkyne V. F. M., N., B. I. X, proti žalovanému R. R. M., N.R., V. G. XX, zast. JUDr. Rastislavom Belanským, advokátom, BELANSKÝ & PARTNERS, Advokátska kancelária, Košice, Lichardova 2, o zaplatenie 490,96 € s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 18C/133/2011-87 z 21.11.2012 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok, okrem výroku o zastavení konania v prevyšujúcom rozsahu pohľadávky.

Žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu o zaplatenie 440,01 € s úrokom z omeškania 9 % z dlžnej sumy ročne od 2.11.2011 až do zaplatenia zamietol, konanie v prevyšujúcom rozsahu pohľadávky zastavil, účastníkom konania uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť trovy konania štátu 24 €, v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia, na účet súdu a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozsudku uviedol, čoho a na akom skutkovom a právnom základe sa žalobkyňa žalobou z 9.5.2011 domáhala a čo namietal žalovaný. Ďalej uviedol, že v konaní nebolo sporné, že nájomné, ktoré malo plynúť z prenájmania bytu č.40 na 5. posch. bytového domu na V. G.. XX O. N. (ďalej len byt č.XX) za obdobie od 1.5.2009 do 25.4.2010 zodpovedalo v jednej polovici sume 440,01 €, ako o tom svedčil aj výpis z účtu žalovaného, na ktorý bolo nájomné poukazované nájomcom V. E., že manželstvo účastníkov konania bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Košice II 39C/5/2007-41 z 20.9.2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 31.10.2007, že zánikom manželstva, zaniklo aj bezpodielové spoluvlastníctvo (ďalej len BSM) účastníkov konania (§ 148 ods.1 O. z.), že zaniknuté BSM bolo vyporiadané ich písomnou dohodou z 25.3.2010, v súlade s § 149, § 149a a §150 O. z., že žalobkyňa sa stala výlučnou vlastníčkou bytu č.23 na 3. posch. bytového domu na Južnej tr. 13 v Košiciach a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu a príslušeného pozemku vrátane užívaných hnutelných vecí, ktoré mala v držbe a osobného motorového vozidla zn. Peugeot 206 EVČ N. a žalovaný nadobudol do výlučného vlastníctva byt č.40, vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach, spoločných zariadeniach domu a príslušeného pozemku, vrátane hnutelných vecí, ktoré mal vo svojej držbe, že na vyrovnanie podielov žalobkyňa zaplatila žalovanému 16 597 €, pričom účastníci súčasne vyhlásili, že medzi nimi sú vyporiadané všetky práva a povinnosti plynúce z ich BSM a žiadne ďalšie nároky voči sebe nemajú a, že výlučným vlastníkom bytu č.40 sa žalovaný stal povolením vkladu vlastníckeho práva na základe predmetnej dohody k 26.4.2010 (§ 149a O. z.). Vychádzajúc z § 143, § 145 ods.2 a § 149 ods.4,5 O. z. (ich znenie citoval) uzavrel, že zaniknuté BSM účastníci konania vyporiadali dohodou, z ich výpovede vyplývalo, že spôsob rokovania o vyporiadaní BSM bol neformálny, prebiehal prostredníctvom emailovej komunikácie, keď žalobkyňou navrhnutá

dohoda o vyporiadaní BSM, po konečnej úprave zodpovedala listine, ako bola doložená do súdneho spisu, a ktorej vklad bol povolený v katastri nehnuteľnosti, že neboli vymedzované detailne súčasti BSM, keďže o týchto záležitostiach mali obaja manželia vedomosť, vedeli, čo má byť predmetom vyporiadania a v akom rozsahu a, že tento fakt bol deklarovaný aj v čl. 3 dohody o vyporiadaní, ktorou účastníci vyhlásili, že sú takto medzi nimi vyporiadané všetky práva a povinnosti, ktoré z ich BSM vznikli. Konštatoval, že pre platnosť dohody o vyporiadaní BSM, tak ako pre každý iný právny úkon, zák. vyžaduje m. i. tiež, aby tento prejav vôle bol urobený dostatočne určite a zrozumiteľne (§ 37 O. z.) tak, aby bolo zrejmé, čoho sa predmet dohody týka, že žiaden z účastníkov dohodu o vyporiadaní BSM nespochybňoval a súhlasne vyjadrili, že mali vedomosť o rozsahu vyporiadavaného BSM, i keď neboli detailne identifikované položky ich majetkového spoločenstva, že žalobkyňa potvrdila, že predmetom dohody bolo aj nájomné uhrádzané žalovanému V.. E., aj keď - podľa jej názoru -, len to, ktoré bolo vyplatené do času zániku manželstva a, že žalovaný nepochybne vychádzal zo záveru, že keďže nadobúda do výlučného vlastníctva byt, ku ktorému sa vzťahovala úhrada nájomného, ktoré bolo predmetom sporu, bolo toto zahrnuté do dohody o vyporiadaní BSM. Vychádzajúc z vyjadrení účastníkov, ich vôle, skutočnosti, že písomnosť dohody je vyžadovaná len vo vzťahu k nehnuteľným veciam i zásady uprednostnenia platnosti dohôd pred ich „zneplatnením“, považoval dohodu účastníkov o vyporiadaní BSM za platný právny úkon, ktorým boli vyporiadané všetky vzájomné práva a povinnosti plynúce z ich BSM. Zdôraznil, že zánikom manželstva zaniká aj BSM pre budúcnosť, tzn., že manželia už nenadobúdajú veci a práva do svojho BSM ako to upravuje § 143 O. z., avšak právny režim vecí, ktoré boli nadobudnuté do ich BSM počas existencie manželstva sa nemení a naďalej zostávajú v ich BSM až do času, než bude vyporiadané ich BSM dohodou alebo rozhodnutím súdu alebo sa naplnia podmienky vymedzené v § 149 ods.4 O. z. Poukázal na to, že v predmetnom prípade medzi účastníkmi konania došlo pred uplynutím 3 rokov od zániku BSM k vyporiadaniu BSM dohodou, že do času, než na základe vkladu dohody o vyporiadaní BSM nadobudol žalovaný byt č.40 do výlučného vlastníctva, bol tento v BSM účastníkov konania, že vzájomné právne vzťahy účastníkov konania súvisiace s vlastníctvom bytu, sa aj po rozvode manželstva spravovali primerane tými ust. zák., ktoré boli svojou právnou povahou najbližšie vzťahu účastníkov konania k ich majetku, ako bývalých manželov, teda ust. upravujúcimi vzťah manželov k spoločnému majetku. Citujúc znenie § 144 a § 853 O. z. uviedol ďalej, že do času vyporiadania BSM obaja účastníci, ako bývalí manželia, boli oprávnení na užívanie bytu, nakladanie s ním podľa § 144 O. z., že z právnych úkonov týkajúcich sa bytu boli aj po rozvode manželstva oprávnení a povinní spoločne a nerozdielne obaja účastníci konania, ako bývalí manželia (§ 145 ods.2 O. z.), ako vlastníkom veci, tiež obom prislúchalo právo predmet ich vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním (§ 123 O. z.), že aj keď nájomné bolo platené po zániku BSM, tento finančný príjem plynul z veci v BSM, ako úžitky zo spoločne prenajatej veci, a patril preto do BSM účastníkov konania a obaja spoločne i každý z nich samostatne bol oprávnený na prijatie plnenia (nájomného) plynúceho z nájomnej zmluvy, z ktorej boli oprávnení a povinní, ako bývalí manželia, spoločne a nerozdielne. Nakoľko účastníci konania dohodou vyporiadali celý rozsah svojho BSM, čo žiadny z nich nespochybňoval, a predmetom vyporiadania boli tiež nároky vyplývajúce z prenájmania bytu č.40, ustálil, že plnenie uplatňované žalobou nepredstavuje novoobjavený majetok podľa § 149 ods.5 O. z. a pretože nárok, ktorý bol uplatnený žalobou, bol už predmetom dohody účastníkov konania v rámci vyporiadania BSM, žalobkyňa nemá právo na jeho samostatnú náhradu, z ktorého dôvodu bola jej žaloba zamietnutá. Výrok o trovách konania štátu mu vyplynul z § 148 ods.1 O. s. p. (jeho znenie citoval) s tým, že v súvislosti so zisťovaním sumy nájomného, ktoré bolo poukazované na účet žalovaného, štátu vznikli trovy konania 24 € za podanie správy Slovenskou sporiteľňou, a.s. a ich náhrada bola uložená obom účastníkom konania, nakoľko išlo o zisťovanie skutočnosti v záujme oboch sporových strán. Výrok o trovách konania mu vyplynul z § 142 ods.1 O. s. p. (aj jeho znenie citoval), so zreteľom na to, že procesne úspešný žalovaný náhradu trov konania neuplatňoval a žalobkyni trovy konania nepatria.

Žalobkyňa podala proti rozsudku, okrem výroku o zastavení konania v prevyšujúcej časti, včas odvolanie a žiadala vydať rozsudok, ktorým sa napadnuté rozhodnutie zmení tak, že žalovaný sa zaviazal, aby jej zaplatil 440,01 € s úrokom z omeškania 9 % z dlžnej sumy ročne od 2.11.2011 až do zaplatenia, nahradil jej trovy konania, spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku 26 € a nahradil trovy konania štátu 24 €, v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia na účet súdu. Uviedla, že podáva odvolanie proti napadnutému rozsudku z dôvodu daného v § 205 ods.2 písm. f) O. s. p. z dôvodu, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu daného písm. a) - v konaní došlo k vadám v zmysle § 221 ods.1 O. s. p. [písm. h) súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu], že sa v žiadnom prípade nestotožňuje s právnym názorom súdu o tom, že nájomné nadobudnuté po zániku manželstva, aj keď ide o príjem plynúci z veci, ktorá patrila

do BSM, je príjmom patriacim do BSM. Zdôraznila, že - tak, ako to už uviedla vo svojich písomných vyjadreniach pred súdom - požadovanú sumu (nájomné po zániku manželstva až do jeho vyporiadania) považuje za príjem patriaci nie do BSM, ale do podielového spoluvlastníctva, nakoľko takéto rozhodnutie súdu by bolo úplne v rozpore s § 143 O. z. o tom, čo patrí do BSM - všetko, čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, že nájomné ako opakujúci sa príjem, ktorý požaduje, bol príjem ktorý sa nadobúdala v jednotlivých mesiacoch ako samostatný príjem po zániku manželstva (ten ktorý sa nadobudol do zániku manželstva rozvodom považuje za príjem patriaci do BSM - preto ho nežiada), preto mu už nemožno prisudzovať režim veci patriacej do BSM, lebo tieto opakujúce sa príjmy nadobudnuté po rozvode už nie sú vecou nadobudnutou za trvania manželstva. Tvrdila, že súd pri svojom rozhodovaní mal vychádzať i z § 148 ods.1 O. z. - zánikom manželstva zanikne i BSM (rozvodom zaniklo manželstvo, teda aj BSM), keď potom v zmysle § 149 ods.1 O. z., ak zanikne BSM, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 (t.j. má sa vyporiadať majetok patriaci do BSM, t.j. ten, čo bol v zmysle § 143 O. z. nadobudnutý za trvania manželstva, t.j. vyporiadavala sa aj garzónka, ktorá bola nadobudnutá za trvania manželstva, nie však príjem z nej nadobudnutý po zániku manželstva, nakoľko ten už nebol nadobudnutý za trvania manželstva, aj keď z veci, ktorá niekedy patrila do BSM, presnejšie zaniknutého BSM, ale nevyporiadaného), že použitie ust., o ktoré súd svoje rozhodnutie opiera, a to § 853 O. z. o tom, že občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zák., spravujú sa ust. O. z., ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom najbližšie (podielové spoluvlastníctvo je v O. z. upravené), považuje za snahu súdu právne odôvodniť svoje nesprávne rozhodnutie, ktoré presahuje základný rámec § 143 O. z., z ktorého mal pri svojom rozhodnutí vychádzať a, že § 123 O. z. súd na uvedený prípad nesprávne aplikuje, ide o vlastníkov veci ohľadne ktorej už zaniklo BSM (§ 148 ods.1), ktoré len nie je vysporiadané, nájom ako úžitok z veci je už v danom prípade vecou patriacou do podielového spoluvlastníctva. Napokon uviedla, že odvolanie podáva z dôvodu, že má odlišný právny názor ako súd a z dôvodu správania sa žalovaného, ktorý voči nej v prvostupňovom konaní vystupoval urážlivo s presvedčením, že jej ide o majetky (on sám si pritom tento príjem ponechával aj počas manželstva, aj po zániku), že jej ide o právnu stránku veci a spravodlivosť z jej uhla pohľadu, pri výživnom, ktoré žalobca platí na obe deti vo výške 200 € mesačne, a, že uvedenú sumu považuje za potrebnú.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že nesúhlasí s vyjadrením žalobkyne, že nájomné za obdobie od 1.5.2009 do 25.4.2010, vyplývajúce z prenájmania bytu č.40, patrí do podielového spoluvlastníctva manželov a súhlasí v celom rozsahu s vyjadrením konajúceho súdu, že sporné nájomné, ako úžitok z predmetného bytu, patrí do BSM, a bolo dohodou o vyporiadaní BSM medzi účastníkmi konania 25.3.2010 vyporiadané a, že vychádzajúc z uvedenej dohody, je zrejmé, že touto dohodou došlo medzi účastníkmi konania k vyporiadaniu všetkých práv a povinností vyplývajúcich z BSM, ako aj skutočnosť, že žiadne iné nároky voči sebe nemajú. Navyše poukázal na tú skutočnosť, že žalobkyňa v čase uzavretia dohody o vyporiadaní BSM o prenájme predmetného bytu vedela, z tohto dôvodu nie je mu celkom zrejmé, prečo túto skutočnosť nenapádala pri podpise predmetnej dohody o vyporiadaní BSM, ale až následne. Napokon uviedol, že sa stotožňuje s tvrdením konajúceho súdu, že uvedené nájomné, nie je možné považovať za novoobjavený majetok BSM účastníkov konania, keďže tento nárok už predmetom dohody o vyporiadaní BSM medzi žalobkyňou a nim bol a, že - podľa jeho názoru -, konajúci súd vychádza zo správneho a kvalifikovaného právneho posúdenia veci samej a má za to, že právny záver vyvodенý súdom je správny, ďalej má žalovaný za to, že súd v napadnutom rozsudku dostatočne zistil skutkový stav vo veci samej. Na základe uvedených skutočností sa pridrižoval svojich doterajších tvrdení a žiadal vydať rozsudok, ktorým sa potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa a žalobkyňa je povinná nahradiť mu trovy odvolacieho konania.

Rozsudok vo výroku, ktorým bolo konanie v prevyšujúcej časti pohľadávky zastavené, nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p. lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody napadnutého rozsudku sú správne, výstižné a presvedčivé, na čom nič nemení ani odvolanie, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti tvrdene už v konaní na súde prvého stupňa, s ktorými sa súd presvedčivo a výstižne vyrovnal.

Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní, v ktorom sa - ako už bolo spomenuté - v podstate iba opakujú skutočnosti tvrdene už v konaní na súde prvého stupňa, s ktorými sa súd presvedčivo a výstižne vyrovnal, preto odvolací súdu nepovažuje za účelné, ani potrebné k nim zaujímať osobitné stanovisko.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto by mal právo na náhradu jeho trov a to za vyjadrenie k odvolaniu, avšak odmena, ani náhrada hotových výdavkov jeho zást. nemohla byť priznaná, lebo vyjadrenie neobsahuje nijaké procesne významné skutočnosti (opakuje sa v ňom sčasti iba to, čo už bolo uvádzané v konaní na súde), z toho dôvodu trovy spojené s týmto úkonom nemožno považovať za potrebné na účelné uplatňovanie práva a žalobkyňa nemala ani v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na ich náhradu.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.